

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Františkem Diviškem
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, IČ 72080043**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) vydal dne 29. 7. 2022:
 - dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017, č. j. X, kterým byla žalobci doměřena daň ve výši 408 913 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 81 782 Kč, a

- dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, č. j. X, kterým byla žalobci doměřena daň ve výši 27 300 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 5 460 Kč.

Předmětem doměření daně jsou příjmy z prodeje obrazů, které žalobce nezahrnul do daňových přiznání za uvedená zdaňovací období. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, které podle ust. § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce uvedl, že obrazy, které byly předmětem daňové kontroly za zdaňovací období roku 2017 a 2018, byly součástí jeho soukromé umělecké sbírky obrazů a jejich prodej je osvobozen podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jako „zákon o daních z příjmů“). Žalobce uvedl, že jeho sbírková činnost vzhledem ke svému účelu nemůže být posuzována jako podnikání.
3. Podle daňových orgánů se v daném případě jednalo o výkon podnikatelské činnosti, neboť měl žalobce vložit prostředky získané z prodeje obrazů do podnikání. I pokud by tomu tak bylo, pak do podnikání byla vložena jen velmi malá část získaných prostředků (v roce 2017 pouze 2,3% a v roce 2018 pouze 15,8% příjmů z prodeje sbírkových obrazů). Nelze z toho dovodit, že hlavním záměrem prodeje bylo dosažení zisku ve smyslu výkonu podnikatelské činnosti. Z tohoto důvodu se také žalobce vymezil proti použitelnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2012, č. j. 2 Afs 52/2011-46, ze kterého žalovaný vycházel (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce naopak po celou dobu řízení deklaroval, že jediným účelem nákupu a prodeje obrazů byla jeho sbírková činnost. Žádnou jinou vůli či záměr nikdy neprojevil.
4. Žalobce trvá na tom, že použití většiny prostředků získaných prodejem sbírkových obrazů na další nákupy obrazů do sbírky vyplývá z důkazních prostředků založených ve správním spise, konkrétně z výpisů z bankovních účtů. Daňové orgány však nezjistily, v jakém rozsahu byly tyto prostředky opětovně použity na udržení a rozšíření sbírky. Žalobce v této souvislosti doplnil, že bude schopen uvést výčet obrazů jím zakoupených či jinak pořízených v roce 2017 a 2018 do jeho soukromé sbírky.
5. Žalobce rovněž předestřel, že pokud se sběratel umělecké sbírky obrazů rozhodne sbírku zrušit a postupně rozprodat a prostředky z prodeje použije pro svoji potřebu – uspokojení bydlení, nákup běžných věcí, dovolených apod., nelze na danou situaci nahlížet tak, že se jedná o podnikatelskou činnost. Tento náhled správce daně je podle žalobce v rozporu s textem § 4 odst. 1 písm. c) zákona o dani z příjmů.
6. Žalobce má dále za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaný na jedné straně nezpochybňuje existenci žalobcovy soukromé umělecké sbírky, na straně druhé řadí příjmy z prodeje z této sbírky mezi příjmy podléhající dani z příjmů. Podle žalobce jsou tato tvrzení ve vzájemném rozporu. Pokud žalovaný uzná sběratelskou činnost, nemůže zároveň požadovat doložení výdajů na dosažení příjmů z činnosti podle ust. § 7 zákona o daních z příjmů.

7. Na základě výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání, s nimiž se již vypořádal. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobcem deklarované příjmy z podnikání jsou mnohonásobně nižší, než jsou příjmy z jeho zájmové činnosti, přičemž sám žalobce v žalobě připouští, že „*jen zcela nepatrná a malá část prostředků byla vložena do podnikání*“. I z vlastního vyjádření žalobce tak podle žalovaného vyplývá, že žalobce dokonce musel ze své „*zájmové činnosti*“, kterou údajně nevykonával za účelem zisku, dotovat náklady na své podnikání, neboť jeho přiznané příjmy nepostačovaly ani na pokrytí nutných nákladů podnikání. Žalobce rovněž uvedl, že v letech 2016 až 2018 vložil na své bankovní účty peněžní prostředky v hotovosti získané právě prodejem obrazů, jelikož řešil nákup bytu.
9. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce je od roku 2004 držitelem živnostenského oprávnění s předmětem podnikání „*Nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty*“ a „*Provozování kulturních a kulturně-vzdělávacích zařízení*“.
11. Žalobce v rámci řádných daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017 vykázal příjem ve výši 755 920 Kč a za zdaňovací období roku 2018 ve výši 67 980 Kč. Správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že žalobce na své bankovní účty č. X a Y přijal v průběhu roku 2017 platby za prodej uměleckých děl (obrazů) v úhrnu 7 529 291,55 Kč a v průběhu roku 2018 v úhrnu 3 399 179,33 Kč. Žalobce byl proto vyzván k podání dodatečných daňových přiznání. Ta však žalobce nepodal. Správce daně proto dne 24. 7. 2020 zahájil daňovou kontrolu na dani z příjmů za zdaňovací období roku 2017 a 2018. Žalobce uvedl, že se v případě přijatých částek na výše uvedené bankovní účty jedná o příjmy osvobozené podle ust. § 4 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, jelikož se jedná o sběratelskou činnost a prodej předmětů ze soukromé sbírky nepodléhá zdanění.
12. Správce daně však po provedené daňové kontrole uzavřel, že se v daném případě dlouhodobého a pravidelného prodeje obrazů jednalo o podnikání (resp. samostatnou činnost), neboť byly naplněny všechny jeho definiční znaky. Žalobce nevedl řádně daňovou evidenci ve smyslu § 7b zákona o daních z příjmů, nevedl skladovou evidenci, přičemž neprokázal, že v daňové evidenci byly zahrnuty veškeré zdanitelné příjmy. Na výzvu správce daně pak žalobce nedoložil výdaje k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Žalobci proto byla stanovena daň z příjmů za použití pomůcek. Na základě uvedených skutečností správce daně vydal dodatečné platební výměry specifikované v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku za zdaňovací období roku 2017 a 2018. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl.
13. Nyní k samotnému přezkumu.

14. Protože není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, může se soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. odůvodnění rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 85/2005-130 publikovaný pod číslem 10350/2007 Sb. NSS, či rozsudky rozšířeného soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Ostatně v této souvislosti konstatoval i Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, že: „[ú]kolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešili již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval“ (rozhodnutí ÚS jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz).
15. Podle ust. § 4 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů: *Od daně se osvobozuje příjem z prodeje hmotné movité věci s výjimkou příjmu z prodeje*
1. *cenného papíru,*
 2. *motorového vozidla, letadla nebo lodě, přesahuje-li doba mezi jejich nabytím a prodejem dobu 1 roku,*
 3. *movité věci, která je nebo v období 5 let před prodejem byla zahrnuta do obchodního majetku.*
16. Podle žalovaného byly v daném případě naplněny všechny definiční znaky podnikání. Vycházel přitom z již žalobcem zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2012, č. j. 2 Afs 52/2011-46. Konkrétně se jedná o 1) soustavnost, tzn. pravidelné opakování činnosti; 2) samostatnost, tedy schopnost podnikajícího subjektu rozhodovat o podmínkách výkonu podnikatelské činnosti; 3) výkon činnosti vlastním jménem; 4) výkon činnosti na vlastní odpovědnost; 5) provozování činnosti za účelem dosažení zisku, není přitom rozhodující, zda zisku bylo skutečně dosaženo; a 6) realizaci činnosti podnikatelem.
17. Žalobce výslovně zpochybnil znak provozování činnosti za účelem dosažení zisku. Jak uvedeno, žalobce je podnikatelem v daném oboru, přičemž v žalobě připustil, že se při prodeji obrazů ze soukromé sbírky jednalo o činnost opakovanou a soustavnou (jednalo se o 42 obrazů v roce 2017 za celkovou částku 6 924 730 Kč a o 28 obrazů v roce 2018 za celkovou částku 1 512 168 Kč), vykonávanou vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, avšak tyto atributy dle něj neznamenají, že lze prodej obrazů ze soukromé sbírky považovat za součást podnikání, neboť nebyl právě prokázán jeho záměr dosažení zisku. Naopak žalobce tvrdil, že jediným účelem nákupu a prodeje obrazů byla jeho sbírková činnost.
18. Ke znaku záměrného dosahování zisku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2012, č. j. 2 Afs 52/2011-46 mimo jiné uvedl: „(...) sběratelskou činnost (sběratelství) lze obecně vymezit jako zájmovou činnost spočívající v získávání specifického druhu předmětů a jejich uchovávání. Sběratel může předměty svého sběratelského zájmu získávat různými způsoby, např. nákupem, výměnou, darem apod., stejně tak je běžné, pokud tyto předměty nejen uchovává (ve své sbírce), ale též se jich zbavuje, typicky prodejem či výměnou, a to **za**

účelem získání či možnosti získání dalších sběratelských předmětů, jež jsou předmětem jeho sběratelského zájmu. Stanovení hranice, kdy se v případě sběratelské činnosti – s ohledem na kritéria soustavnosti a ziskovosti – již nejedná o „koníčka“, nýbrž o podnikatelskou činnost, je možné vždy dle okolností konkrétního případu. O podnikání se tak nebude jednat v případech, kdy je sice soustavně (tedy pravidelně, v určitých opakujících se intervalech) vykonávána sběratelská činnost, jejím účelem je však především ukojení sběratelské vášně, nikoli získávání příjmů (byť ty zde vzniknout mohou) sloužících k obživě. O podnikání však nebude možné hovořit ani v případech, kdy sice příjem z prodeje sběratelských předmětů poslouží k zisku příjmů, nicméně tento příjem vznikne toliko jednorázově či nahodile (např. jednorázový prodej starožitných předmětů získaných dědictvím).“

19. Žalobce v žalobě tvrdí, že po celou dobu správního řízení deklaroval, že jediným účelem nákupu a prodeje obrazů byla jeho sbírková činnost. V protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 24. 7. 2020, č. j. X, žalobce na otázku správce daně, proč a kdy se rozhodl obrazy ze své soukromé sbírky prodávat, odpověděl: „*[p]otřeboval jsem peněžní prostředky, a proto jsem musel některé obrazy prodat. (...) Potřeboval jsem také vložit peníze do s. r. o.*“. Na otázku, o jaké zdroje příjmů se jedná na účtech u Komerční banky (tj. č. účtu X) a u České spořitelny (tj. č. účtu Y) za rok 2017 a 2018, žalobce odpověděl: „*[p]eníze jsem ukládal a zároveň jsem je vybíral, potřeboval jsem obrat na bankovních účtech, abych dostal od banky půjčku. Jedná se i o prodej obrazů ze soukromé sbírky, který je však osvobozen podle § 4 zákona o daních z příjmů.*“ Tedy není pravdou, že žádnou jinou vůli či záměr, než je použití prostředků na uměleckou soukromou sbírku, nikdy neprojevil, jak žalobce tvrdí v žalobě. Z výše uvedeného vyplývá, že tomu bylo právě naopak. Tomu, že získané prostředky žalobce nevyužil především k udržení a rozšíření jeho umělecké sbírky, svědčí také skutečnost, že žalobce investoval prostředky z prodeje obrazů do koupě bytu. V odpovědi ze dne 17. 9. 2021 na výzvu správce daně žalobce doložil kupní smlouvy, na základě kterých v letech 2014-2016 prodal několik obrazů v hotovosti. Tuto hotovost poté v letech 2016-2018 vložil na bankovní účty č. X a Y, neboť jak uvedl, v té době řešil nákup bytu. Ačkoli sice následně v řízení uvedl, že účelem prodeje obrazů bylo vytvoření a udržení sběratelské sbírky (viz odpověď na výzvu ze dne 11. 3. 2022 a vyjádření k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění ze dne 18. 7. 2022), jedná se toliko o obecná, ničím nedoložená tvrzení. Z obsahu spisu totiž nelze dovodit, že prostředky za prodej obrazů byly použity na další nákupy obrazů do sbírky, tedy za účelem udržení, rozšíření sbírky a pro zachování sbírkové činnosti, jak žalobce tvrdí. Krajský soud tak nesouhlasí s tím, že z důkazních prostředků založených ve správním spise – konkrétně z výpisů z bankovních účtů, tato skutečnost vyplývá. Výpis z bankovních účtů prokazuje pouze to, že se jednalo o účty aktivní, bez dalšího však neprokazuje, zda žalobce realizoval nákupy obrazů do své sbírky. Bez bližšího popisu jednotlivých plateb nelze pravdivost jeho tvrzení dovodit.

20. Výše uvedené hodnocení by nezměnilo ani to, pokud by žalobce v řízení před soudem uvedl výčet obrazů jím zakoupených či jinak pořízených v roce 2017 a 2018 do jeho soukromé sbírky, jak navrhl v žalobě. Vzhledem k tomu, jaké skutečnosti žalobce uváděl v protokolu o zahájení daňové kontroly, přičemž v žalobě tvrdí v podstatě opak, a zároveň k tomu, že mu nic nebránilo v tom, tyto skutečnosti nejen uvést, ale i doložit již dříve, považuje soud tuto námitku za účelovou, jíž se žalobce snaží zvrátit správný závěr žalovaného a správce daně. Možnost, že by žalobce unesl důkazní břemeno teprve nově

předloženými důkazy před správním soudem, je vyloučena. Nejedná se o důkazní návrhy, které nemohly být navrženy v daňovém řízení. Na věci nic nemění ani to, že žalobce v průběhu správního řízení navrhoval provedení důkazu výslechem svědků. Ti se totiž měli vyjádřit k existenci soukromé sbírky, tedy ke skutečnosti, kterou správce daně nezpochybňoval (viz bod 52 žalovaného rozhodnutí).

21. Také nelze přehlédnout, že žalobce nejprve v žalobě zpochybňuje tvrzení správce daně o vložení finančních prostředků do podnikání, následně však přiznává, že do podnikání tyto prostředky skutečně vložil. I tato skutečnost snižuje věrohodnost žalobcova obecného tvrzení o účelu prodeje sbírkových obrazů.
22. Žalobce vložil na bankovní účet č. Z, který využívá k podnikání, v průběhu roku 2017 celkem 160 000 Kč a v průběhu roku 2018 celkem 239 000 Kč. Podle žalovaného se mělo jednat o finanční prostředky získané z prodeje sbírkových obrazů. Ačkoli to žalobce v průběhu správního řízení výslovně nepotvrdil (uvedl toliko to, že se v případě vložených prostředků na tento účet jedná o jeho soukromé prostředky, které byly určeny k úhradě provozních výdajů – viz protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 24. 7. 2020 a vyjádření žalobce ze dne 31. 8. 2020), v žalobě tuto skutečnost připouští. Sám uvedl, že jen zcela nepatrná a malá část prostředků byla vložena do podnikání, přičemž v roce 2017 se mělo jednat o 2,3% příjmů z prodeje sbírkových obrazů a v roce 2018 o 15,8%. Žalobce přitom sám potvrdil, že kromě příjmů uvedených v daňových přiznáních za rok 2017 a 2018 měl pouze příjmy získané prodejem obrazů ze soukromé sbírky (viz protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 24. 7. 2020). Tedy to podporuje tvrzení žalovaného, že na podnikatelský účet byly vloženy právě prostředky z prodeje sbírkových obrazů, neboť žádné jiné prostředky žalobce neměl.
23. Z podaných daňových přiznání a z předložené daňové evidence vyplývá, že žalobce do zdanitelných příjmů ve smyslu ust. § 7 zákona o daních z příjmů vykázal za rok 2017 příjmy za prodej 8 kusů obrazů a za prodej katalogů v celkové výši 755 920 Kč, a za rok 2018 příjem za prodej jednoho obrazu a prodej katalogů v celkové výši 67 980 Kč. V roce 2017 přitom ze své sbírky prodal dalších 42 obrazů za celkovou částku 6 924 730 Kč, a v roce následujícím dalších 28 obrazů v celkové hodnotě 1 512 168 Kč. Lze tedy dovodit, že se jednalo o činnost opakovanou a soustavnou, přičemž žalobce jednak prodejem obrazů z jeho sbírky dosahoval zisku v nezanedbatelné výši a zároveň nelze přehlédnout, že takto získané příjmy ze zájmové činnosti několikanásobně převažují přiznané příjmy v daňových přiznáních. Krajský soud opakuje, že žalobce sám potvrdil, že kromě příjmů uvedených v daňových přiznáních za rok 2017 a 2018 měl pouze příjmy získané právě prodejem obrazů ze soukromé sbírky (viz protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 24. 7. 2020).
24. Podle Nejvyššího správního soudu je stanovení hranice, kdy se ještě bude jednat o „koníčka“ a kdy už o podnikatelskou činnost, nutné zohlednit výši takto získaných pravidelných příjmů. Jsou-li v případě sběratelské činnosti prodejem sběratelských předmětů pravidelně získávány nikoli zanedbatelné částky, tedy takové, které reálně mohou sloužit a fakticky slouží k obživě sběratele, je nutné hovořit o sběratelské činnosti realizované za účelem zisku (srov. bod 24 již citovaného rozsudku ze dne 10. 1. 2012, č. j. 2 Afs 52/2011-46).

25. Platila-li by úvaha žalobce, že *pokud je určitá movitá věc součástí umělecké sbírky obrazů, pak jí zůstane jednou provždy bez ohledu na dobu či způsob prodeje takové věci* (bod 14 žaloby), bylo by posuzování této hranice bez významu. Není rozhodné, že původní záměrem žalobce nebyl výkon podnikatelské činnosti. Záměrem nelze rozumět pouze subjektivní úmysl, ale i objektivní význam a smysl posouzený s ohledem na ekonomický a právní kontext, v němž se posuzované jednání odehrává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016 – 42, bod 41). Zda daný příjem bude podléhat zdanění, či nikoli, by podle úvahy žalobce záleželo toliko na subjektivním rozhodnutí každého daňového subjektu. Krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že tento postup není smyslem dané právní úpravy.
26. S výše uvedeným také úzce souvisí námitka nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Žalobce tuto nepřezkoumatelnost dovozuje z toho, že žalovaný nezpochybňuje existenci soukromé umělecké sbírky, ale zároveň řadí příjmy z prodeje z této sbírky mezi příjmy podléhající dani z příjmů. K tomuto krajský soud uvádí, že relevantní je způsob nakládání s touto uměleckou, byť soukromou, sbírkou, nikoli její samotná existence. Ta totiž sama o sobě ve smyslu shora uvedeného nevyklučuje, aby příjmy z prodeje z takové sbírky, byly předmětem zdanění podle zákona o daních z příjmů.
27. K tvrzenému neunesení důkazního břemene žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 170/2016-30. Žalobcem uvedené rozhodnutí se však týká rozsahu důkazního břemene daňového subjektu a správce daně při prokazování daňových podvodů na DPH. Z tohoto důvodu tedy dané rozhodnutí není příslušné na nyní projednávaný případ. Krajský soud však doplňuje, že žalovaný důkazní břemeno unesl.
28. Podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Správce daně však může vyjádřit důvodné pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto směru tíží správce daně podle § 92 odst. 5 téhož zákona důkazní břemeno, a to právě ve vztahu k prokázání důvodnosti jeho pochyb. Pokud toto důkazní břemeno ve vztahu k těmto skutečnostem správce daně unese, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu. Výzvami ze dne 2. 12. 2020 a ze dne 12. 8. 2021 správce daně vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků k prokázání nároku na osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o dani z příjmů, které žalobce obdržel v předmětném období v hotovosti. Žalobce však neprokázal, že se v případě prostředků získaných z prodeje sbírkových obrazů jednalo o příjmy osvobozené od daně podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o dani z příjmů, neboť neprokázal, že primárním účelem prodeje bylo *především ukojení sběratelské vášně* ve smyslu citované judikatury.
29. S ohledem na shora uvedené vyhodnotil krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly

rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice dne 6. března 2024

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu